

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniversalis Historiæ Ecclesiasticæ Medvlla

Pareus, Daniel

Francofurti, 1633

Imperatores Romani A Traiano ad Constantinum Magnum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64973)

concederet, in quo tantus hostis veritatis lauis-
set. Nomen ipsum Cerinthianorum statim cō-
cidit, sed Carpocratiani & Samosatreniani hanc
ipsam blasphemiam nouis nominibus restitue-
runt, & sustentarunt.

IMPERATORES ROMANI A
Traiano ad Constantinum
Magnum.

Variæ fuerunt periodi & ætates Ecclesiæ.
Prima ætas integerrima omnium fuit ab
Apostolis ad Traianum. Secunda ætas à Tra-
iano ad Constantinum Magnum etiam tolera-
bilis fuit: licet Ecclesia occupata circa contro-
uersias de persona Christi cum hæreticis, de of-
ficio eius non tam accuratè semper docuerit; &
vt ad martyria & ieiunia, aliaque opera alacrio-
res redderentur Christiani, in illorum laudes
nimis nonnunquam effusa fuerit: interim ser-
uabatur fundamentum; nec tunc Idololatriæ,
Inuocationes sanctorum, nundinationes Missa-
rum, portentosum dogma transubstantiatio-
nis, & aliæ huiusmodi blasphemix irrepre-
rant.

Vlpus Traianus, natione Hispanus, per suos
cōsiliarios tertiam Christianis iussit inferri per-
secutionem, quæ durauit fere 40. annos.

Ælius Hadrianus à Christianorum persecu-
tionibus cessauit, rescripto prohibens, ne vllus
condemnaretur ob Christiani nominis profes-
sionem, nisi sceleris alicuius conuictus esset.

Hic

Hierosolymam etiam instauravit, & de suo nomine Æliam Capitolinam appellavit. Iudæos graui & diutino bello penè omnes oppressit.

M. Antoninus Pius initio Imperii sui Ecclesiam Christi persecutus fuit. Ad hunc scripsit Iustinus Martyr Philosophus Apologeticum pro religione Christiana: Tandem igitur Antoninus persecutionem inhibuit, iussitque, ut Christianorum accusatores supplicium subeant. Causam addit, quod supplicii Christianismus deleri non possit, cum Christiani mortem vitæ præferant.

M. Aurelius Antoninus, Philosophus cognominatus, persecutionem ab Antonino sopitam, rursus excitavit. Christianos tamen milites etiam in suis cohortibus tulit. Cum igitur aliquando cum exercitu à Marcomannis inclusus esset montibus, sitique plusquam tri-duana vrgeretur, Christiani milites, qui in legione Melitensi erant, orant auxilium diuinum, impetrantque sibi pluuias, hostibus vero grandines & fulmina. Hanc legionem Imperator postea fulminatricem nominavit: Mandavit etiam in literis ad Senatum, ne crimini cuiquam posthac sit, esse Christianum.

L. Aurelius Commodus, cunctis incommodus fuit: initio tamen imperii persecutionem inhibuit, motus à Martia concubina, quæ Christianis erat studiosissima, & in eos multa beneficia contulit. Itaque pax aliquo modo Ecclesie concessa multos allicuit ad amplectendam religionem Christianam.

L. Se-

L. Septimius Severus quintam in Christianos exercuit persecutionem. Causæ prætendebantur falsæ à calumniatoribus confictæ. Grassata est hæc persecutio præcipue in Africa.

M. Aurelius Antoninus Bassianus Caracalla, in Christianos, & alios nihil cogitavit boni, quia id non didicerat; quod ipse fatebatur.

Antoninus Heliogabalus, Solis sacerdos, templum prope ædes imperatorias constituit, in quo voluit, ut & soli sacrificaretur, & in eodem templo Iudæi, Samaritani, & Christiani suos cultus diuinos exercerent; in honorem Dei sui Heliogabali.

Alexander Severus Christianos fouit; qui cum locum quendam publicum occupassent, & popinarii dicerent, sibi eum deberi; rescripsit Imperator, melius esse, ut quomodocumq; illic Deus colatur, quam locus popinariis dedatur. Eiusdem mater Mammæa ex Origene doctrinam religionis Christianæ didicit.

Iulius Maximinus Thrax, odio Alexandri Severi, sextam persecutionem Christianorum promulgauit, qua iussit inprimis Ecclesiarum antistites neci dare.

Philippus Arabs primus Imperatorum Romanorum Christianam religionem amplexus est, & Ethnicam idolomaniam abrogauit. Sed non diu reliquit Diabolus Ecclesiæ hoc ornamentum.

Decius, cum Imperium arripuisset, statim odio Philippi asperam & atrocem persecutionem in Christianos mouit. Causas recitat Cyprianus

prianus

prianus lib. IV. Epist. 4. Nicephorus ait; tam non esse facile, martyres omnes huius persecutionis recensere, quam arenam maris numerare.

Trebonianus Gallus, religionis Christianæ osoracerrimus fuit: & nihil cum filio Volusiano præclarum gessit.

Licinius Valerianus initio quidem Imperii Christianis fauebat, tametsi ipse Christianus non esset, ita ut tota eius aula Christianis esset referta. Postea vero à Satana per magos Ægyptiacos ita dementatus est, ut in Christianos sæuiret, eo quod intelligebat, magicas incantationes, & Satanicas præstigias, Christianorum præsentia impediri.

Valeriano à Sapore Rege Persarum capto; Gallienus Imperium solus tenuit, & persecutionem motam edictis publicis remouit. Pax igitur Ecclesiis omnibus ubique reddita est, usque ad Aurelianum.

Aurelianus alienus à Christianis factus, persecutionem in eos mouere proposuit; sed non executus est, fulmine repentino territus.

Diocletianus & Maximianus Nicomediae de delendis Christianis deliberarunt. Durauit hæc persecutio exquisitissima circiter decennium, & vno interdum mense 17. millia in diuersis locis interfecta sunt.

Constantius Chlorus, Pater Constantini Magni, etsi Christianismum aperte non profiteretur, idolorum tamen cultum respuit, & Christianos non modo non persecutus est, verum
rum

rum etiam fouit, & consiliis suis adhibuit.

Maximinus Galerius Christianis inimicissimus fuit, eosque atrociter persecutus est in Oriente, igni, mari, bestiis, gladiis, crucibus, fame, stupro, adeo ut etiam ex solitudinibus ad supplicia retraherentur. Galerium tandem ultio diuina apprehendit, ut ulcere & vermibus in arcanis corporis partibus depasceretur. Mandauit igitur, ut Christianis libertas restitueretur, ut pro se Deo suo supplicarent. Non autem conualuit; quia nec flagitiorum, nec idolatriæ, nec crudelitatis eum vere pœnituit. Morbo itaque tam fœdo tandem absumptus est.

Maximinus alter hoc Galerii mandatum ægerimè tulit: ore tamen suis præcepit, ut à Christianorum persecutione cessarent: Quum vero vix mense sua felicitate Christiani gauderent, blasphemio edicto edito, Christianis omnia orbis mala imputabat, & ut hostes Reip. puniri iubebat. Postea subito morbo oppressus, edictum pro Christianis publicabat, in quo tamen nec impietatem paganam reprehendit, neque Christianam religionem approbavit.

Maxentius, initio simulabat, se Christianum esse, & subditis mandabat, ut à Christianorum persecutione cessarent, quum ipse tamen interim à nullo mali genere in ipsos abstineret. Dum vero Italia furiis Maxentii arderet, interim Constantinus Magnus Christianis in Gallia pacem faciebat.

Post

Post Licinium à Constantino Magno Collega interfectum, nullæ deinceps à gentilibus persecutiones manarunt, sed ab hæreticis Imperatoribus.

EPISCOPI ROMANI.

Episcopi Romani, vsq; ad Constantini Magni tempora, fuerunt omnes pastores absque mitris, simplices, & in Euangelii messe ad martyrium vsque laborantes.

Clemens, omisso Cleto, numeratur ab Eusebio post Anaclerum: Anno Traiani 3. in mare submersus dicitur. Sedisse A. 9. M. 6. D. 4.

Euaristus, seu Eucharistus, qua occasione Romam venerit, aut episcopatum adeptus sit, incertum est. Martyrio coronatum esse, apud vetustiores non inuenitur: recentiorum alii sub Traiano, sub Hadriano alii martyrem faciunt.

Post Eucharistum Alexander I. Episcopus Romanus ponitur, & multa propter Christum passus esse dicitur.

Alexandro è medio sublato, successit Sixtus I. vel Xistus, patria Romanus. Alii annos 9. præfecturæ ipsi tribuunt, alii plusquam 10. Eundem Platina vitam martyrio finiuisse, asserit; Damasus vero & Eusebius martyrii nullam prorsus mentionem faciunt.

Post Sixtum Telesphorus Episcopatum Romanum consecutus est, natione Græcus. Cæsar Baronius hunc martyrem facit, Anno Domini